

Horváth Szekeres István

KATZENJAMMER

A szoba vadidegen volt, minden vadidegen volt, azaz majdnem minden. Mert a pudvás íz a nyelvén, a taplószáraz nyelv, az émelygés, a vastag katzenjammer, na, az régi ismerősként köszöntötte.

És amikor fejét erőltlenül balra billentette, közvetlenül az ágy fölött egy festményt látott. A jókora olajképről egy összeszorított szájú, napszemüveges, középkorú csávó bámult kifelé, elfelé, valahova, talán a szoba szemközti sarkába, talán a semmibe. És fájdalom hasított a szemébe, onnan alattomosan átkúszott a fejébe, abroncsként szorította, és a koponyataréjába mart. És az a fickó a festményről egyre ismerősebbnek tetszett: látta már valahol ezt a körtefejű, kampós orrú fazont... Ijedten simított végig a testén, de megnyugtatta ruháinak ismerős tapintása: a lila póló, a kis krémszínű rövidnadrág, alatta minden bizonnyal a helyén van a bepállott bugyi is. És a hajába kapaszkodva megtalálta a csatot, továbbá egy irreálisan kék hajgumit a bokáján. Óvatosan felült, egy kissé lehajtotta a fejét, és a lábujjait nézte. Kitapintotta a melltartó pántját, arrébb húzta, mert úgy rémlett, hogy a jobb melle talán kissé csálén áll, ezért gyöngéden a kosár alá nyúlva, azt is megigazította.

Még mindig nem mert jobbra nézni, oda, ahonnan a karcos szuszogást hallotta. Ekkor már szó szerint a bőrén, a pórusain érezte a másik ember jelenlétét. Szemét eltakarva, lopva mérte fel a szobát. Vékony nyári dzsekije egy szék támláján átvetve. Övtáskája a támlára akasztva. Egy félig üres sörösüveg egy összecsukható kempingasztalon. Az üveg látványától végigfutott rajta a hideg. A rázkódásra megmozdultam, lassan felé fordultam, és csak úgy, csukott szemmel, nyugodt hangon kérdeztem:

- Minden rendben?

És csak ezután pillantottam rá.

- Mi történt? - csak ennyit mert kérdezni, és azonnal félre is kapta a tekintetét. Hunyorgott, és mindkét tenyerével az arcát dörzsölgetve, megpróbált egy kis életet masszírozni zúgó fejébe.

- Bebasztál - csak ennyit mondtam. Felültem, egy darabig magam elé bámultam, mint akinek fontos bejelentése következik. Aztán nyögdecselve, nyújtózkodva a konyha felé slattyogtam. A hűtőből kihalásztam egy fél literes Mountain Dew-t.

- Ez most jól fog esni - mondtam, és váratlanul felé dobtam, de ő volt olyan ügyetlen, hogy mellényúlt, és az üdítő a falnak csapódott, majd a falról az ölébe pattant. Felvette, lecsavarta a kupakot, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga.

- Főzők egy kávét - szoltam tettetett vidámsággal a hangomban.

Az ital hideg volt, és ha a másnaposságot nem is verte el, az élet valamelyest tompította. Már-már megható volt a gesztus, viszont még mindig nem értette, mit keres ebben a kégliben ezzel a fazonnal, velem, akit látásból ismert ugyan, de annyira azért nem, hogy egy görbe éjszaka után a lakásban kössön ki.

- Nagyon matt voltál, haza akartalak kísérni, de csak a padig jutottál, a kisbolt mellett - mondtam, és őszintének tűntem, sőt, mi több, ártalmatlannak. Most, hogy jobban szemügyre vette öregedő, szürke borostától tüskés arcomat, ráncos nyakamat, már nem érezte azt a gyomrot maró ingerültséget, amire valójában nem is talált magyarázatot, de ébredés óta nagyon is érezhetően ott tanyázott valahol gyomortájékon. Most már otthonosnak tűnt a pizsamagatyámon a lik, a ráncok a nyakam tövénél, a furunkulus a bal halántékomon. Most talán már jobb volt inkább nálam ébredni, mint egyedül, otthon, a kutyaszagú másfél szobában.

- Sört vettél, meg cigit, aztán már nem is akartál onnan felkelni - folytattam a rekonstrukciót.

- Édesfaszom... - nyögte egy kissé színpadiasan.

Visszahanyatlott az ágyneműk közé, és behunyta égő szemeit.

A frissen főtt kávé egyre erősödő illatát érezte. Most már teljesen mindegy, gondolta, most már az van, hogy egy vadidegen szobában ébredt egy teljes homályba veszett éjszaka után. Ott feküdt tovább csukott szemmel, mint aki azt reméli, attól visszatérnek az emlékei.

Meztelen talpak csoszogását hallotta közeledni, majd megmozdult alatta a matrac.

- Egy cukor van benne, meg egy kevés tej... - hallotta a hangomat. Fél seggel telepedtem az ágy szélére, mindkét kezemben egy-egy csésze zöldgőz kávé. És azon kapta magát, hogy a kávét kínáló kezeimen időz

a tekintete. És valamiért jó volt ránézni erre a két kézre. És azt is kénytelen volt elismerni magában, hogy régen látott ilyen szép férfikezet: hosszú ujjak, ápolt körmök, a finom ráncok hálója alatt alig észlelhetően lüktető erek.

Elvette az egyik csészét, beleivott a forró kávéba. Amikor a folyadék leért a gyomrába, szinte maró fájdalmat érzett.

- Lassabban, mert ráérsz. Kiég a gyomrod - hallotta a hangomat.

Még mindig nem mert a szemembe nézni. Még mindig a kezeit bámulta, a fényes szőrös térdemet, a bárgyú tekintetű, stilizált pandát a sötét pizsamán. Mégis milyen fazon az, aki pizsamában alszik el egy nő mellett?

Én meg, mintha csak kitaláltam volna a gondolatait, krákoztam, majd rekedt hangon közöltem vele:

- Nem akartam a padlón aludni, remélem megérted...

Szóval így állunk, gondolta, és rám nézett, azaz a tarkómra, a nyakamon vöröslő két makacs pattanásra, az apró kis likakra a kinyúlt pizsamán. Tekintetét kopaszon csillogó fejemen felejtette, ahol tarkótájékon lassan kis tisztássá gyérült a kétnapos serte, majd az olcsó acél fülkarikán rekedt a pillantása, és az ujjnyi hurkákba gyűrődő bőrre a nyakszirtnél. Mintha teázna, gondolta, látva, hogy a csészét két marokra fogva, apró kortyokban szürcsölgetek.

Hamar végzett a kávéval. Észrevette, amint lopva, éppen csak odaodapillantva, de őt méregetem. A bögrét a kezembe nyomta, majd visszafészkelte magát az ágyneműk közé, és arcát a párnámba fúrva, a füléig húzott takaró alól kérdezte:

- Van aszpirined?

- Talán akad még - válaszoltam, majd végtelenül hosszan matattam a hűtőben, míg végül előhalasztam egy dobozzal. És néhány apró zsírfoltot látott a pizsamagatyámon, egy visszeres csomót a térdhajlatomban, és ahogy a reggel fényei az ablakredőny résein át a kávézóasztal lapját súrolva a szobába szűrődtek, apró kis fehér szőrszálak, tappancsnyomok rajzolódtak ki a fekete furnéron.

- Macskád van? - kérdezte, és felkönyökölt.

- Ahmm. Valahol - válaszoltam hátra sem fordulva, és hallotta, amint kipattintok egy pirulát a fóliából.

Egy pohár vízzel ültem vissza az ágy szélére, és a markába nyomtam a tablettát. Orrában érezte a pizsamám emberszagát, a vízből a klórt,

saját hónaljának kipárolgását. Még az aszpirin savanyú, gyógyszerertári szagát is érezni vélte. Ébredő verebek csiripeltek, galambok kurrogtak a tető alól, és a munkába siető korán kelők reménytelen köhögése keveredett a lassan éledező városi forgalom zajával.

- Ezt az aszpirint az este kellett volna - szólaltam meg rövid hallgatás után. - Olvastam valahol...

Egy darabig még ott időztem az ágy szélén, mozdulatlanul, és ebből a moccsatlanságból tudta, hogy megint csak őt bámulom. Ha most hirtelen kinyitná a másnapos csipáit, akár rajta is kaphatna, gondolta, és furcsamód ez a sejtés a méla, másnapos undort elviselhetőbbé tette, így aztán nem akart ünneprontó lenni. Meggyújtottam egy cigit, majd két szippantás után átadtam. Az egyik kávésbögrét is felé nyújtottam.

- A hamutartó a lépcsőházban, nem szoktam bent cigizni, de ez most más...

Felkeltem, és az ablakot bukóra nyitottam. Majd a komód fiókjából előbányásztam egy törölközőt, és eltűntem a fürdőben.

- Be kell mennem! Ha akarsz, maradj. Törölköző a komódban, kaja a hűtőben! - kiáltottam az ajtó mögül, majd megengedtem a vizet.

Míg a csobogást hallgatta, egy macskakölyök jelent meg a könyvespolc tetején. Laposan pislogott néhányat, majd a fenekére huppant, és a mellkasát kezdte nyalogatni. Egy röhejesen kancsal, tarka, szedettvedett állat volt, mindenféle, macskára jellemző, arisztokratikus allűr nélküli, borzas kölyök. Megeresztett egy rekedt nyávogást, a szekrényről az ágyra huppant, unott képpel végigyalogolt a matracon, fel a takaróra, majd pókerarccal, dorombolva, szorgalmasan dagasztani kezdte a hasát. Az apró macskalábak csiklandozták, ettől elnevette magát, mire az állat megriadt, leugrott az ágyról, és a szoba túlsó végéig vágatott. Leült a sarokban, onnan méregette őt sárga, ferde tekintetével, akár egy betépett, fésületlen gnóm.

A vízcsobogás abbamaradt. Neszezést hallott, majd csak úgy, törölközővel a derekamon caplattam elő a fürdőből, a fiókból egy boxert halásztam ki, meg nadrágot, és akár a strandon, a törölköző takarásában öltöztem fel. Miközben a cipőt húztam, mintha csak úgy melleleg említeném, sorolni kezdtem:

- Nekem most sietős, de figyelj: ha akarsz, zuhanyozz. A fiók alján van egy tiszta női bugyi, kaját meg a hűtőben találsz. Ha menni akarsz,

ott a pótkulcs az ajtó mellett, dobd a tizenhármas postaládába. Ha maradsz, tekerünk egy szép rakétát, amint hazaértem.

Felkőnyökölt az ágyon, érezte, hogy most nagyon is illene valamit mondani, esetleg felkelni, belelépni a cipőbe, és másnaposan utánam támolyogni. De csak félkőnyékre támaszkodva bámult engem csendben, amint az előszobai kisasztalon matatok, majd a cipőfűzőmet kötöm. Mikor felegyenesedtem, a fejem gyakorlatilag eltűnt az előszoba félhomályában. Nedves homokszínre sült arcomból csak a szemeim és a műfogsorom viritott. És ez alkalommal tetőtől talpig végimértem őt, mire szemérmesen a takaró alá húzta a lábát. Egy darabig még ott ácsorogtam a szobát és a külvilágot elválasztó kis térben, mintha mondani akarnék még valamit, de végül zavartan csak ennyit közöltem:

- Hát..., nagyjából ennyi - és már csukódott is mögöttem az ajtó.

Amikor csend lett, és már csak a macska neszezése meg a blokk előtti kis tér zaja hallatszott, felült az ágyon, és lelépett a hideg padlóra. Egy öreg papucsra tévedt a tekintete, megérezte rajta a régi, szétrágott lábbeli szagát, és ez a szag mintha az emlékeiből kúszott volna az orrába, valahonnan messziről. És ismerősnek tűnt minden egyes tárgy: az összegyűrt nejlonszatyor az asztal közepén, a viaszosvászon-terítő, a falra akasztott vágódeszka a konyhában, a mosógépen a finom réteg por, a hibbant tekintetű macska a szoba sarkában, a két régi szék, a nyálzagú párna, a csikk a bögrében. Mintha már ült volna így azon az ágyon, mintha már gondolt volna arra, amire éppen gondol, mintha minden egyes jelen pillanat már megtörtént volna, mintha megérkezett volna.

SZOPA KILÁTÁSSAL

- Na, ugye? Micsoda kilátás! - áradozott Karda úr, egy almaseggű, dundi kis ember, méretes pocakjával majdnem teljesen kitöltve az ajtókeretet. Vártunk egy pillanatig, talán félrehúzódik, vagy legalább egy arasznyit mozdul onnan, de ő csak állt ott, hátát a tokozatnak vetve, átszellemült arccal, akár egy szerelmére váró tinilány. Végül langyos idomai és a fehérre mázolt keret között mégiscsak átréseltük magunkat a szobába.

- Pazar, mi? - kérdezte, el sem mozdulva a helyéről.

És a kilátás valóban „pazar” volt. A nyitott ablakon át a város botanikus kertjére láttunk: öreg fák lombjai sóhajtoztak a gyenge szélben, valahol fülesbagoly sivített, mezőről hazatérő varjak károgtak a távolban, és a tücskök meg kabócák cirregése mindezt úgy fogta egyetlen nagy egységbe, akár vonósok a szimfonikus zenekart.

Ez már a sokadik lakás volt, amit albérletként ajánlgattak nekünk, egyben az első, amitől szó szerint összefutott a nyál a szánkban. Gyakorlatilag a központban volt, ennek ellenére meglepően csendes. Villamos- és buszmegálló százötven méteren belül. Az első utcáskoron kisbolt. Innen, ha más nem is, a túléléshez nélkülözhetetlen minimum: cigi, pia, olcsó felvágott beszerezhető volt.

A legutóbbi olcsó albérlet, amit egy újsághirdetésből néztünk ki magunknak, egy kibelezett tömbház legfelső emeletén volt. Lötyögő korlátba kapaszkodva, félig nyitott vagy hiányzó liftajtók ürege mellett másztunk fel a nyolcadikra, ahonnan lélegzetelállító panoráma nyílt a betongettóra. A cirózisos arcú tulaj meglepően sportos tempót diktált. Naponta négy-öt alkalommal megmászhatta ezt a távot a hozzánk hasonló sóher diákokkal. A lakástól szóhoz sem jutottunk: feketére festett falak fogadtak, akár egy stúdióban. Még a vécé is fekete volt: fekete csempe, feketére mázolt falak. Csak a szaniterek zománca világított fehéren. Az összes ajtó- meg ablakkeret sárgán ragyogott. Ráadásul a szobát a konyhától elválasztó ajtó keretébe valaki több száz hatalmas ácsszeget kalapált bele, és ez a valaki az ácsszegeket nem kevés műgonddal, egyenként kékre mázolta. A szobában nem volt villanykapcsoló, de konnektorból nyolcat számoltam össze. És a mennyezetből egy hatalmas, henteshorog méretű acélkampó állt ki, ránézésre simán elbírt volna a színösszeállítástól kétségbeesett albérlő himbálózó testét.

Karda úr lakásába mintha egy hosszú, hiábavaló utazásról tértünk volna haza. Tökéletes volt: meggyzínű cserépkályha, szekrény, asztal, két ágy, tévé, két szék, tiszta parketta, perzsaszőnyeg, fehér fal, olajkép... Ugyan a villanykörte csupaszon lógott a mennyezetről, a kapcsoló lötyögött, és diszkréten repedezett a glettelés, de hát kicsire mi nem adunk, gondoltam. A haverommal összenéztünk, láttam a szemén, ő is ugyanarra gondol: megütöttük a főnyereményt. Ezért a pénzért legfeljebb egy bűdös ólat bérelhettünk volna, valahol a külvá-

rosban, egy aszfaltozatlan zsákutca legvégén. A foglalótól, ami négyhavi lakbér volt, egy kissé vakaróztunk ugyan, de valamit valamiért...

- A konyha meg a vécé közös! - szólalt meg a tulaj a hátunk mögül.

Lesz egy kis tolongás reggelente, na és? Az egyik kiszemelt lakásban, amit az elmúlt napokban ajánlottak nekünk, volt ugyan saját klotyó, ám szaniterek nélkül. A tulajdonosok - egy szúrós tekintetű, apró házaspár - nem az albérletben, hanem a város túlvégén, egy muskátli-val telerakott kis kockaházban fogadtak minket. Bemutatkozás után azonnal leültettek bennünket az előszobai nagy asztalhoz, letelepedtek velünk szembe, és közel negyedórán át meg sem szólaltak. Csend volt, mint egy pókerpartin. Apró emberek voltak, úgy kukucskáltak ránk az asztal lapja mögül, mint két koravén erdei gnóm. Aszott krumpliszerű arcukon úgy futottak körbe, keresztbe és kasul a ráncok, mintha filctollal húzták volna oda ők maguk minden reggel. Pislogás nélkül meredtek ránk, nagyon hosszú perceken át.

- Állat nincs! - szólalt meg az asszony.

A férj a csipketerítőt bámulva bólogatott, és alig hallhatóan hozzáfűzte:

- Pláne macska...

Erre az asszony is bólogatni kezdett, és a nyomaték kedvéért megismételte:

- Pláne macska...

És csak ekkor vettem észre, hogy a ház tele van porcelán nippekkel. Mind macskát ábrázolt. Minden zugban, szegletben valami zománcozott cica tanyázott. Fehér cica, fekete cica, tarka cica, haránt- meg hosszanti csíkos cica; kék, sárga, piros szemű porcelán cica. És ha nem látom, el sem hiszem: egy régi tranzistoros tévé tetején piros-zöld kockás cicaváza. Egyikünk sem tartott semmiféle négy lábút, de ezen a ponton egy kissé már elbizonytalanodtam. A barátomra néztem, aki tátott szájjal szemlélte a nipptárlatot.

- Talán tekintsük meg a kérdéses lakást - törte meg a csendet a férfi.

Átfuvaroztak minket az albérlethez. Valóban lélegzetelállító volt a lakás: a levegőnek édeskés, gázhoz hasonló, rohadt halas lecsengésű bukéja volt. A falak egykor talán fehérek lehettek, a lerakódott nikotin-réteg miatt lehetetlen volt megállapítani. Az öreg pókhálók meg sem rezdültek az ajtónyitáskor keletkező huzattól, szürkén, bánatosan lógtak a sarkokban, mint száradni kiakasztott csipkés bugyik. A mennyezetre nem volt racionális magyarázat. Ha azt mondom, a plafon élt,

gyéren fogalmaztam. Különbéféle létformák szimbiózisából kialakult, önálló organizmusként lehetett volna körülírni, amelyből egy dombormintás lámpabúra emelkedett ki, izgalmas surlófényvel emelve ki e sajátos ökoszisztéma egyedi textúráját.

- A budikagylót meg a givétát magukkal vitték az előző lakók - közölte tárgyilagosan a háziasszony, mintha per pillanat ez volna a legnagyobb probléma ezzel a másfél szobás zárt bioszférával.

De Kardáék álomvillájába friss, szinte már hegyi levegő áramlott a sarkig tárt ablakokon. És a csend... A város zaját megszürték az évszázados öreg hársak, tölgyek, platánok, a távoli morajlást inkább csak sejtettük, mint hallottuk.

- Akkor rátérhetünk a..., khmm, a megállapodás hivatalos lepapírozására? - szakította félbe eufóriánkat a tulaj.

Letrappoltunk az ebédlő méretű konyhába. A sarokban egy zöld csikókályha ontotta a meleget, amit a sarkaira nyitott ablakon beengedett friss levegővel egyensúlyoztak ki. A kályhán egy kis fehér edényben talán a vacsora melegedett. Mellesleg a ház összes ablaka tárva-nyitva, az egész lakásban olyan huzat volt, akár egy sziklaszurdokban. Megtisztelőnek éreztem ezt a figyelmességet, mivel már telefonon jeleztük, hogy amennyiben tetszik a kégli, és meg tudunk egyezni, azonnal be is költöznénk. Ezért két kisebb hátizsákkal érkeztünk, amiben a legszükségesebb holmikát tartottuk: váltás fehérnemű, néhány könyv, pakli kártya. A haver csomagjai közt ott zörgött még egy sakktábla, egy egészen apróra összecsucskható régi esernyő, és szuvenírként őrizgetett női bugyikból álló kollekciója. A többi vacakunkat egy darabig a vonatállomás csomagmegőrzőjében tároltuk, de mivel ez hosszú távon költségesnek bizonyult, a nagyobb csomagok végül egy rokon ismerőse haverjának a garázsában kötöttek ki.

A korábbi főbérlők, amint meglátták a csomagjainkat, azonnal felszolgálták a lakbért, az előzőleg megbeszélthez képest legalább húsz százalékkal kértek többet. Ekkor döntöttünk a kis hátizsákok mellett. Azt reméltük, így majd olyasvalakik benyomását keltjük a tulajdonosok szemében, mint akik két bevásárlás közt, mintegy mellékesen megtekintenek néhány kiadó szobát is. Így, ha a háziúr vagy házinéni megengedi, egy kisebb összeg letétbe helyezése után akár egy próbaéjszakát is eltölthettünk az adott helyen. Persze, sehol nem akartak ebbe belemenni, minimum egy havi foglalót kértek mindenhol. Egyetlen

helyet találtunk, ahol a tulaj rábólintott erre. Egy régi bérház belső udvarán álló apró kis építményről volt szó, egykor szénraktár vagy valami hasonló működhetett benne. Az oldalához pottyantós deszkabudít ácsoltak, abból a balkáni, guggolós típusból. Vízöblítés nem lévén, itt egyenesen az emésztögödörbe végezhetette az ember a dolgát. De ebben a tereptárgyban legalább volt egy apró, nagyon szűk konyha és egy meglehetősen tágas zuhanyzó, meg egy régi, megsárgult mosógép, amin be- és kifelé menet gyakorlatilag csak átmászni lehetett. De a főbélőt azonnal a szívünkbe zártuk. Strandpapucsra gyakorlatilag egybe nőtt a lábával, pókhálósra kopott zsíros farmerje és két számmal nagyobb pólója fölött úgy mosolygott ránk, mint aki téren és időn kívül létezik, egyszerre látja a múltat, jelent és jövőt, mindennel megbékélt, meglepetések már nem érhetik. Az udvarban tenyésző sok millió veréb csivitelése is mintha golyafészeknyi raszta hajából hallatszott volna ki.

- Ehem... Ötven helyben... És egy éjszaka próba? Hmmm... Oké... - mondta, majd csendben állt egy darabig, mint aki sikertelenül próbál szavakba önteni valami nagyon magvas gondolatot.

Zsebébe gyűrte a pénzt, elnézett valahova a háztetők fölé, és bizonytalanul elindult a tűzfal irányába. Ott hirtelen lefekezett, sarkon fordult, elmasírozott mellettünk, majd a lábtörlő alól kihalászott egy kulcsot, és a markunkba nyomta. Utána két ujjal szalutált, és meglepően fürgén kisurrant az udvarból.

Estig nem láttuk. Illetve este sem láttuk, viszont nagyon is hallottuk, amint hatalmas robajjal hazaért. Legalább másfél órán keresztül föl-alá csoszogott a szobájában, amit egy közfalnak szánt furnér-gipszkarton konstrukcióval választott le a beltérből. És ha egy pillanatra abbahagyta a föl-alá slattyogást, ezen a vékony díszletfalon minden apró zörej, halk szöszmötölés, cérnavékony fínghang és sercegő vakarózás áthallatszott. Amikor végre azt hittük, nyugtunk lesz, fojtott hangon szitkozódni kezdett: „Bazeg, ott a farkas! Kapd le! Azaz! Bazeg, elbasztam! Vigyázz, faszom! Van még még két életem!” Hajnalig tartott ez a műsor. Mire pirkadatkor leesett nekünk, hogy üdvözült arcú főbélőnk videojátékkal úzi az eszét, a halálfélelem már öt évet elvitt az életünkéből. Másnap reggel hunyorogva, égő szemekkel vettünk örök búcsút bódhiszattva barátunktól.

Konrád úr bérleményéhez nem tartoztak kattant szomszédok. Ha mégis, a telkek méretéből adódóan jócskán hallótávon kívül éltek az életüket, szóval csendes éjszakáknak néztünk elébe. Láttam is magunkat, amint szombat esténként a haverommal egy üveg bor mellett kártyázunk, a háttérben megy a tévé vagy valami rádió, kicsit részegek vagyunk, kicsit fáradtak, az ablakon túl csendben hull a hó, és a barátnőinket várjuk. Nem volt ugyan barátnőnk, de egy ilyen keccsel nem lesz majd nehéz becsajozni...

- Ha jól értem, megállapodtunk - szakította félbe Karda úr a csendes áhítatot.

- Persze, persze! - válaszolta a haverom, és az elénk kiterített szerződést nézte. Én is elolvastam. Nagyjából a szokásos megállapodás volt, négyhavi kaucióval a végén, aminek csak a felét volt köteles a tulaj visszaadni, ha váratlanul, egyoldalúan lemondunk az albérletről.

A szerződéssel a kezünkben leballagtunk a konyhába, előkotortuk a pénzt, és sóhajtvá leszámoltuk az asztalra.

- Imruska! - kiáltott fel a tulaj, miközben a pénzt olvasta.

Nevezett Imruska teljesen váratlanul jelent meg a helyiségben, és egyszer csak ott ült a csikókályha mellé húzott hokedlin. Csillogó, gyermeki tekintete nem sok jót ígért, bár fenyegetőnek sem tűnt. Vagy mindvégig ott ült, és nekünk fel sem tűnt, vagy olyan csendben jár, mint egy kísértet, szóval nem lesz itt gond. Néha bele-belekukkantott a kályhára feltett fehér kislevelekbe.

- Aztán ezek itt fiúk, Imruska! Nem lányok! - folytatta Konrád úr. - Vagyis nincs kukucs, amikor zuhanyoznak! Értve vagyunk?

Imruska sűrűn bólogatott, és mosolygott, akár egy kisgyerek, akinek megígérték, ha öt percig kussol, megkapja a nagy macit.

És ekkor valami alattomos bűz érte el az orrunkat. Olyasféle, amit parkok és városszéli erdők elhagyatottabb zugaiban érez az ember, ha letéved a járt útról a bokrok hűvösébe, a keserűlapuk erdejébe. Talán nem ártana abbahagyni a szellőztetést, gondoltam, miközben én is odafirkantottam az aláírásumat a barátomé mellé. Hiába volt rajtunk kabát, egy kissé dideregni kezdtünk.

- Fáznak? - kérdezte zavartan Konrád úr.

Majd választ sem várva, megpördült a tengelye körül.

- Az Isten basszon meg, Imruska! - kiáltotta, majd elkapta a kislevek fülét, de megegette magát, és hirtelen befalta az ujjait. Majd fintorogva

a nadrágjába törölte, és sűrűn köpködni kezdett. Pulóvere ujját a kézfejére húzta, de így sem sikerült megfognia a kis fehér fazekat, amiben már jól hallhatóan rotyogott valami. Ekkor a szag már szúrta. És miközben Konrád úr ténykedését szemléltem, hirtelen összeállt a kép: a kis fehér fazék valójában egy ívelt fülű, csillogóra zománcozott, muzeális értékű bádogbili.

Menedék (részlet)